

nationi α η et ω iota saepissime inepte adscripserunt. Sic codex in hac fabula v. 38. πονῶι. 587. ἀθυμῶι. 891. 1157. (ut El. 894. Ant. 743.) ὄρῶι. 975. δοκῶι. 1054. ἐχθίωι. 1088. φρονῶι. 1257. ἥδηι. El. 334. φρονῶι (ubi ι erasum ut alibi passim: v. ad Ai. 1328. El. 190.) 362. περιφρείτωι. 367. οὔτωι. El. 521. πέραι. 580. ὄραι. 622. ἔπηι. Oed. T. 656. ἐναγῆι. Ant. 755. ἥισθ'.

966—968. Seclusi versus spurios tres, etiam Leutschio suspectos in Ephemeridibus Gottingensibus a. 1855. p. 166. De quibus videnda quae in annotationibus dixi.

985. οὐχ ὄσον τάχος | δῆτ' αὐτὸν ἄξεις] Notandum δῆτα in initio versus collocatum, quod vitare poterat poeta scribendo, quod Elmsleius scriptum ab eo esse coniecit, οὐχ ὄσον τάχος | δεῦρ' αὐτὸν ἄξεις δῆτα —.

988. τοῖς θανοῦσι τοι | φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν] Sic L. Absurde *omnes homines mortuis insultare dicuntur*. Verissime Herwerdenus in Exercitationibus criticis Hagae Comitum editis a. 1862. p. 112. „Pro θανοῦσι quod interpretationum est sequentis participii κειμένοις, olim vix aliud scriptum esse potuit vocabulum quam ἐχθροῖσι.“ Hoc igitur nunc restitui.

1105. 1106. Versus duo interpolatoris, qui novitio adiectivi ὅλων usu se prodidit, delendos esse vidit Schneidewinus.

1144. ω̄ φθέγμ' ἀν οὐκ ἀν ηὔρες] Recte, ut videtur, Hartungius ἐνηύρες.

1197. πόνοι πρόπονοι scripsi pro πόνοι πρόγονοι πόνων propter rationes in annotatione expositas et v. 1211., cui syllaba una deerat, εξ addidi.

1307. λέγων] ψέγων Erfurdtius. Sed gravius verbum requiritur. Quamobrem γελῶν scribendum cum G. Wolffio.

1312. σοῦ ξυναίμονος] Sic correxi scripturam codicis σοῦ δ' ὁμαίμονος.

1339. οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἀν Bothii emendatio est pro οὐκ ἀν ἀτιμάσαιμ' ἀν.

1373. Codex σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἀ χρή. Restitui quod sensus verborum postulat χρῆς, quam formam verbi librarii verbo tantum χρήζειν assueti vix usquam intactam reliquerunt, de quo dixi in annotatione ad Antig. 887.